

[Thorndahl]

Jeg vil med et eksempel vise, hvorledes den administrative sammenhæng i hvert fald i ét tilfælde har været, det er fra Køge kommune, og sagen er behandlet både af hovedstadsrådet og af miljøstyrelsen. En af virksomhederne ved Køge havde fået tilladelse til at fordoble afledningen af sit spildevand, der gennem et åbent og utæt bassin førtes urenset ud i Køge Bugt. Spildevandet var af en sådan karakter, at det lejlighedsvis kunne dræbe fisk selv ved en fortynding på 5. Det skal endvidere bemærkes, at virksomheden oppumper vand direkte på samme grund, og at det i hvert fald ikke kan udelukkes, at virksomheden således oppumper spildevand, der er sivet ud gennem bassinets utætte bund. Tilladelsen til udledning af det urensede spildevand i Køge Bugt blev dog givet med det forbehold, at man, såfremt man senere måtte konstatere alvorlige skadevirkninger som følge af spildevandsudledningen, ville stille krav til rensningen. For fuldstændighedens skyld synes jeg lige, man skal bemærke her, at der er ingen, der vidste – det blev der nemlig spurgt om – hvad der egentlig menes med alvorlige skadevirkninger.

Omtrent samtidig behandledes en ansøgning fra vel en snes lodsejere, der meget gerne ville spare sig selv og samfundet for nogle penge ved at føre deres tagvand til nogle faskiner og derved spare udgifter til en regnvandskloakering. Nu kan der overhovedet ikke – jeg kender det i hvert fald ikke – findes noget mere harmløst end regnvand, der falder på nogle husstandes tage. Det kunne naturligvis heller ikke volde problemer at imødekomme et så fornuftigt borgerønske, ville enhver borger i dette land umiddelbart synes, men nej, dette fuldstændig harmløse regnvand måtte skam ikke komme ned i jorden, man ville – åbenbart med djævelens vold og magt – fra myndighedernes side gennemtvinge en fuldkommen unødvendig kloakering. Denne sag, der kørte samtidig med den anden, sammenholdt med tilladelsen til at udlede urenset, giftigt spildevand i Køge Bugt, er god at få forstand af. Sammenligningen er en god illustration af miljøbeskyttelseslovens hverdag.

Samtlige eksisterende spildevandsanlæg kan efter lovens § 19 fortsat anvendes og kan alene påbydes nedlagt efter lovens § 25, hvor myndighederne i det konkrete tilfælde direk-

te har påvist, at det pågældende spildevandsanlæg ikke fungerer miljømæssigt forsvarligt.

Loven er her fuldstændig klar og entydig, men ikke desto mindre krænktes den retsbeskyttelse, som borgerne hermed har i henhold til miljøbeskyttelsesloven, ved, at man i forbindelse med lovens § 21- og § 22-sager også gennemtvinger, at anlæg, der er omfattet af § 19, og som efter loven alene kan nedlægges eller forbedres ved § 25-påbud, beslutes nedlagt.

En række anlæg, som fungerer fuldt tilfredsstillende, gennemtvinges således nedlagt på denne måde og efter min opfattelse direkte i strid med lovens bestemmelser. På denne måde gennemfører man altså ressourcespild hvert år i størrelsesordenen i hvert fald 100 mill. kr.; det er jo ikke rimeligt i betragtning af, at vi har en række økonomiske problemer.

Skal anke af spildevandsplaner og spildevandsanlæg virkelig have nærdemokratisk betydning, skal borgerne naturligvis også kunne anke over udgifterne hertil og vel også over udgiftsfordelingen. Vi ønsker derfor, at kommunernes afgørelse efter lovens § 27 i sin helhed kan indbringes for overordnede myndigheder.

I den forbindelse skal jeg meget stærkt pointere, at fremskridtspartiet lægger væsentlig mere vægt på, hvad borgerne i denne forbindelse har sagt og siger, end på udtalelser fra Kommunernes Landsforening.

Der tales i dag med rette meget om at spare på eller økonomisere med ressourcerne. Det tilsiger vor økonomiske situation simpelt hen. Det er mig derfor helt ubegribeligt, at man fortsat rundt i dette land hælder eller smider den ene million kroner efter den anden væk til fuldkommen meningsløse og unødvendige spildevandsanlæg i sommerhusområder og i tyndt bebyggede landsby-samfund. Jeg har endnu ikke hørt blot et eneste virkelig kvalificeret argument for at prioritere kloakeringen af disse områder så højt op, som tilfældet er i dag, i betragtning af, at vi jo virkelig fortsat har mange reelle og virkelig påtrængende forureningsproblemer. Jeg forstår det simpelt hen ikke; ministeren kan måske fremkomme med en saglig og objektiv forklaring på, hvorfor vi skal bruge 2-3 mia kr. til disse formål, som efter min bedste overbevisning er helt unødvendige. Tværtimod er der meget, der tyder på, at